

Predica de la Krefeld Duminică, 1 ianuarie 2006, ora 10

Ewald Frank

[...] Vă salut pe toți în Numele scump al Domnului nostru, în prima zi a anului 2006. Noi privim prin credință în viitor. Nu știm ce ne așteaptă, dar Îl cunoaștem pe Cel căruia Îi aparține trecutul, prezentul și viitorul, pe Acela care a plănuit totul dinainte, și totul trebuie să se întâmple conform voii Lui. Și totul se împlinește. Mulțumim lui Dumnezeu pentru posibilitatea de a vesti Cuvântul Său minunat, și-I mulțumim pentru toți aceia care l-au primit, care au recunoscut că Dumnezeu însuși ne vorbește prin Cuvântul Său, și că nu sunt vestite cuvinte ale oamenilor, că nu sunt date mai departe răstălmăciri, ci Cuvântul original al lui Dumnezeu.

Transmitem salutări din Franța, din lumea întreagă. Astăzi avem vizitatori din Nepal, Camerun, din diferite țări. Ei sunt aici pentru prima oară. Și-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate ocaziile pe care le avem, pe care le au alți frați ca să ne viziteze și să audă Cuvântul Domnului, să-l ducă acasă și să-l împărtășească și cu alții.

A sunat fratele Manfred din Chile, și a spus: frate Frank, noi am trăit toate cele cinci ore, am privit și am ascultat, și am fost binecuvântați. Este frumos că există posibilitatea aceasta ca lumea întreagă să poată auzi Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este acesta har? S-a întâmplat așa ceva pe vremea Reformei? Sau acum o sută de ani? Sau acum 50 de ani? Dumnezeu a dat acest lucru la vremea potrivită, astfel ca Cuvântul să-și găsească împlinirea, și anume ca evanghelia Împărăției să fie vestită tuturor neamurilor. Chiar și acolo unde probabil că noi nu putem ajunge personal, pe toate insulele, oriunde ar fi, Cuvântul lui Dumnezeu va ajunge la oameni. Și nu se va întoarce gol, ci va împlini scopul pentru care a fost trimis.

Această zi are și pentru mine o importanță deosebită. La data de 1 ianuarie 1980 am fost dus la spital cu ambulanța și medicii n-au mai avut ce să-mi facă. Mi s-a spus că era prea târziu. Astăzi am văzut fotografia pe care a adus-o sora noastră I. Pe vremea aceea era soră medicală la spitalul în care fusesem internat. Ea a făcut o fotografie când eram pus la aparatele acelea medicale și viața mea atârna de un fir

de păr. Dumnezeu a făcut în așa fel încât în clipa când viața pământească se sfârșea, am fost luat din trup și am trăit răpirea. Am văzut mulțimea îmbrăcată în haine albe. Pe rândul din față erau numai frați; în celelalte rânduri erau și frați și surori. Toți erau tineri – cred că aveau în jur de 18 ani. Pe vremea aceea nu știam ce este scris în Iov, unde spune că vom fi readuși la tinerețe. Știam că fratele Branham fusese luat dincolo de cortina timpului, în Paradis, și i-a văzut tineri pe toți cei ce erau acolo. Și așa scrie în Iov 33:25: „*Și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie, se întoarce la zilele tinereții lui.*” În slavă nu va mai fi urmă de necaz și moarte. Nu va mai fi nici o urmă de păcat, și de ceea ce a fost pe pământ. Totul va fi nou, și noi nu ne vom mai aminti ce a fost odată – va fi doar fericire pentru totdeauna.

Eu urcam din ce în ce mai sus, și am văzut linia de despărțire, așa cum se vede la răsăritul soarelui deasupra norilor. Și este adevărat: eu am văzut cetatea cea sfântă, coborându-se. Am văzut cum vine lumina din centru, de sus, cum strălucește. Și am văzut noul Ierusalim. În lumina aceea am putut vedea forma exactă și dimensiunile noului Ierusalim. Nu vreau să intru acum în detalii, dar Dumnezeu a dăruit har. În clipa când viața mea se apropia de sfârșit, și când am vrut să spun „Doamne, cum stau eu înaintea Ta?” – eram prea slăbit ca s-o pronunț – în clipa următoare am fost luat din trup. Vă rog să mă înțelegeți corect. După ce trăirea aceasta s-a sfârșit, și m-am întors în acest trup, și am deschis ochii uitându-mă în cameră, am plâns cu amar. Am fost atât de dezamăgit. Eu crezusem că a avut loc răpirea și că vom fi totdeauna cu Domnul. Dar după aceea am deschis iarăși ochii în trupul acesta. Lacrimile-mi curgeau pe ambii obraji și-mi ardeau pielea. Nu știu dacă voi știți ce sunt lacrimile fierbinți. Cei mai mulți probabil că nu știți. Dar am avut cu adevărat o mare dezamăgire, când m-am întors în trupul acesta. Am strigat apoi ca să fiu scos din camera aceasta, unde la stânga și la dreapta era câte o perdea. Dumnezeu a hotărât astfel. Încă nu-mi sosise ceasul. Și când mă gândesc că din acel moment încolo, Domnul a deschis ușile în așa de multe țări... și l-a folosit pentru aceasta mai ales pe fratele Menard. Nu pot aminti aici toate amănuntele, dar Dumnezeu l-a folosit în diferite țări. Când mă gândesc la Istanbul... sau la toată lumea islamică și la adunările pe care le-am avut pretutindeni, până la universitatea din Moscova, din Varșovia... cum a deschis Dumnezeu ușile ca să poată fi

vestit Cuvântul. Dumnezeu lucrează cu Biserica Lui după cum dorește El, și va merge cu noi pe calea aceasta până la sfârșit. Să fim găsiți credincioși, să credem așa cum zice Scriptura, fără să ne abatem la dreapta sau la stânga, fără să încheiem compromisuri. Vă amintiți Gen. 6, când fiii lui Dumnezeu s-au încurcat cu fetele oamenilor, Dumnezeu a spus: „*Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea.*” Duhovnicește vorbind, noi ne aflăm acum în aceeași situație. Toți încheie compromisuri. Aproape că nu se mai vede nici o deosebire. Și dacă privim în lumea religioasă, mai ales în creștinătate, atunci toți spun: „Noi toți avem același crez de la Niceea, și de aceea noi formăm o unitate.” Apoi, așa cum am spus deja ieri seară, mai există și Biserica Domnului: ea nu are crezul niceean, nici pe cel de la Calcedon. Am adus cu mine catehismul catolic – îl am aici. Cine vrea să-l vadă, o poate face mai târziu. Aici este pe o pagină este prima versiune de la Niceea, iar pe cealaltă pagină este a doua versiune, la care s-a tot adăugat câte ceva. Bibliei nu-i trebuie adăugat nimic. Biblia este întreagă, este mărturia încheiată a lui Dumnezeu.

Fratele Dieter mi-a dat o mărturie cu titlul „Robul Meu, strânge poporul Meu, pe toți cei ce au făcut legământul cu Mine, prin jertfă.” „Strânge poporul Meu, Biserica Mea, turma răscumpărată prin sânge, ca ei să audă cuvintele Mele.” Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu. Nu vorbește un om, ci Domnul. În veșnicie veți înțelege deplin ce ni s-a întâmplat de fapt, și anume că într-o vreme când toate sunt pe dos, la vremea sfârșitului când pretutindeni este înșelăciune, Dumnezeu ne-a dăruit o oază de pace și odihnă, și noi putem respecta Cuvântul Său, îl putem primi ca sămânță dumnezeiască și să trăim pregătirea, prin harul Său. Noi mărturisim de repetate ori, și este adevărat că Domnul Și-a împlinit făgăduința. Este o perioadă profetică și Cuvântul prorociei strălucește într-un loc întunecos, ca o lumină puternică. Ne luminează vremea sfârșitului, în ultima ei etapă.

Când am văzut azi imaginea de pe moneda euro elvețiană, monedă care este deja tipărită cu aprobări speciale din orașul Bern – o ediție specială – m-am gândit atunci: într-o zi nu va mai fi nevoie de nici un referendum. Într-o zi lucrurile vor fi aici, și atunci Europa va fi unită. Și se va împlini ceea ce a spus prorocul Daniel în cap. 2, în cap. 7, despre ultima putere mondială... Voi ați auzit pe 24 decembrie, când acest papă german și roman a spus „Este vorba despre noua ordine

mondială.” Da, despre aceasta este vorba. Noi știm lucrul acesta. Dar pentru noi, ca Biserică, este vorba despre vechea rânduială dumnezeiască, care se poate vedea numai din Cuvântul lui Dumnezeu. Noua ordine mondială... noi nu dorim s-o tot repetăm, dar dușmanul mai este încă domnul acestei lumi și mai stăpânește. Dar vine clipa când se va împlini Cuvântul care spune „*Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui.*” Noi suntem chiar înaintea împlinirii ultimelor profeții biblice, și-I mulțumim lui Dumnezeu că am rămas în echilibru... Și toți să rămână treji, să-și vadă de serviciu, și mulțumim lui Dumnezeu că până azi n-a avut loc nici o deraiere în cadrul mesajului. Toți au rămas în echilibru. Și așa să rămână până la sfârșit. Așa este scris, și așa să și fie, pentru ca nici o ocară să nu fie adusă Numelui Domnului, ci noi toți să trăim pregătirea și să rămânem cumpătați în lucrurile din lumea aceasta. Viața de zi cu zi să fie trăită corect, duminica la fel, să facem totul biblic. Credincioșii sunt de fapt oamenii cei mai normali de pe pământ. Da, așa este.

Să privim acum niște versete. Mai întâi Isaia 53 de la v. 1: „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?*” Urmează descrierea Domnului nostru: „*El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința...*” V.6: „*Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.*” Noi toți mergeam pe căile noastre. Tuturor ne-a fost descoperită doar mai târziu calea Domnului. Vă rog să nu uitați: calea Domnului nu ne este dăruită printr-o naștere firească. Calea Domnului nu ni se deschide printr-un act religios, ci ne este arătată prin descoperirea lui Isus Hristos.

Isaia 57:14-15: „*Croiți, croiți drum, pregătiți calea, luați orice piedică din calea poporului Meu! Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite.”*” Acest lucru să se întâmple astăzi aici, și anume Domnul să ne facă bine

tuturor, după îndurarea Lui cea mare. Noi să simțim acest lucru. Apropo, n-o văd acum pe sora Daniela, dar ea m-a sunat azi dimineață. Timp de 19 ani a suferit cu inima, și avea 40 de bătăi pe minut mai mult. Și iată că ieri seară a simțit în trupul ei că a fost vindecată. Domnul este credincios, Își confirmă Cuvântul. Dacă vom crede, vom vedea slava lui Dumnezeu.

Deci, Domnul se împotrivesc celor mândri, și El nici măcar nu le poate vorbi celor ce au impresia că ei știu deja totul. Dumnezeu poate să ne vorbească numai dacă noi stăm la picioarele Sale, ca ucenicii, ca să ascultăm ce are El să ne spună. Acest lucru ne deosebește pe noi de toate seminariile, de toate școlile biblice în care se tot învață. Noi ne amintim cuvintele „*Toți vor fi învățați de Dumnezeu.*” Haideți să fim cinstiți: toate cultele au centrele lor de pregătire, dar ce se învață acolo? A sosit clipa când noi suntem învățați de Dumnezeu, suntem călăuziți în Scriptură, în planul de mântuire al Dumnezeului nostru, ca să recunoaștem ziua și ceasul. Mulți vorbesc despre vremea sfârșitului, mai ales cei ce au legătură cu Israelul.

Ieri am spus că dacă Dumnezeu permite, în luna mai vom merge în Israel – numai dacă Dumnezeu îngăduie.

Dar poți chiar să vorbești despre Israel, poți să ai semnul cu peștele pe mașina ta și să nu știi că Dumnezeu a interzis chipul unui pește. L-a interzis în mod direct! În sfânta Scriptură este interzis. [„*vegheați... ca nu cumva... să vă faceți ...chipul vreunui pește*” – Deut. 4:15-18] Și apoi ei spun „Noi suntem prietenii Israelului, și de aceea avem semnul acesta al peștelui.” Apropo, în discursul său de Crăciun, papa a spus că semnul lui Dumnezeu pe pământ este biserica. Dar în ochii noștri, și în ochii lui Dumnezeu, semnul Lui este așa cum scrie: „*De aceea Domnul însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).*” Acesta este semnul lui Dumnezeu: Dumnezeu s-a descoperit personal aici pe pământ. Nu o instituție este locul descoperirii lui Dumnezeu, ci Dumnezeu era în Hristos, și a împăcat lumea cu Sine. Sarcina noastră este așa cum scrie aici, „*Croiți, croiți drum, pregătiți calea, luați orice piedică din calea poporului Meu!*” Nu pentru toate celelalte neamuri, care nici măcar nu ascultă, ci „*pregătiți calea poporului Meu*”, „*strângeți-Mi poporul Meu ca să asculte cuvintele Mele*”. Și toți cei ce au fost trimiși de Dumnezeu au

fost purtători ai Cuvântului lui Dumnezeu. Nu era cuvântul lui Isaia, sau Ieremia, ci era Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne în veci. Puteți citi în Isaia 40. Aici omul lui Dumnezeu mărturisește despre aceasta. Isaia 40: „*Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului...*” V. 3: „*Pregătiți în pustie calea Domnului...*” Apoi direct v. 6-7: „*Un glas zice: „Strigă!” - Și eu am răspuns: „Ce să strig?” – „Orice făptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. - În adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.*” Petru a repetat cuvântul acesta în prima lui epistolă, în cap. 1... Și dați-mi voie s-o spun: ultima predică pe care am predica-o noi trebuie să fie ca prima predică ținută de frații noștri de la început. 1 Pet. 1:22: „*Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.*” Dragostea trebuie să se vadă, trebuie să existe, trebuie să se descopere. „*...iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.*” „*Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.*” Acum urmează citatul din Isaia 40: „*Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.*” Fie că au fost prorocii sau apostolii, întotdeauna a fost același Duh al lui Dumnezeu, același Cuvânt al lui Dumnezeu – o armonie deplină între Noul și Vechiul Testament.

Noul Testament a început cu împlinirea prorociei biblice din Vechiul Testament. Totul a fost vestit, totul a fost spus mai dinainte, totul a fost făgăduit. Și după aceea, este scris în Luca 3 de la v. 2: „*în zilele marilor preoți Ana și Caiafa, - Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia în pustie. Și Ioan a venit prin tot ținutul din împrejurimile Iordanului, și propovăduia botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor, după cum este scris în cartea cuvintelor*

proorocului Isaia.” Și urmează citatul din Vechiul Testament: „*Iată glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările. Orice vale va fi astupată, orice munte și orice deal va fi prefăcut în loc neted; căile strâmbe vor fi îndreptate, și drumurile zgrunțuroase vor fi netezite. Și orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu.”*” Este așa de minunat când citim aici „*Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan.*” El a așteptat până a sosit timpul și a fost însărcinat să-și facă slujba. Vă rog nu uitați: Dumnezeu are un plan de mântuire care a fost scris de la început până la sfârșit. Luca relatează în Fapte 20 că Pavel a putut să spună „*Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu*” sau Petru a putut să spună „*Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare...*” Despre Pavel este scris în ultimul capitol din Fapte: „*a căutat să-i încredințeze, prin Legea lui Moise și prin Prooroci, despre lucrurile privitoare la Isus.*” În Noul Testament nu există o vestire adevărată care să fie despărțită de Vechiul Testament. Noul Testament este împlinirea celor făgăduite și vestite în Vechiul Testament, până la cerul și pământul cel nou.

Știți cu toții că în sec. III și IV, Vechiul Testament a fost dat la o parte și a fost lăsat numai evreilor, care au fost numiți „*respingători de Dumnezeu*”. Ar trebui să citiți odată blestemele pronunțate de „*părinților*” bisericii împotriva Israelului. Și acești „*părinți*” își spuneau „*Biserica*” și i-au prigunit pe evrei. Noi cunoaștem sfânta Scriptură. Dumnezeu a spus deja prin Moise: „*Eu îi voi întărâta la gelozie printr-un popor care nu este un popor...*” Chiar de la început, Dumnezeu a inclus neamurile în planul său de mântuire. El a început cu Israelul, și a continuat cu toate neamurile, pentru că Domnul Dumnezeu îi zisese lui Avraam în Gen. 12, apoi în cap. 17 și 18 „*în tine vor fi binecuvântate toate neamurile pământului*”. Dumnezeu a dorit ca Avraam să fie părintele credinței, și a fost socotit neprihănit pe când nu era tăiat împrejur. Iar tăierea împrejur i-a fost dată ca un semn al legământului cu Dumnezeu, și al neprihănirii lui Dumnezeu. Puteți citi în epistola către Romani, mai ales în cap. 4.

Există o rânduială divină a mântuirii... iar acum, la sfârșitul zilelor, conform Rom. 11, numărul deplin al neamurilor va intra în Biserică. Și când numărul este deplin, se va închide ușa, Biserica va fi răpită, și Dumnezeu se va întoarce din nou spre poporul lui Israel. Dumnezeu a început cu Israelul, și va încheia cu ei. Între timp este

vremea neamurilor. Așa a spus Iacov în Fapte 15 de la v. 14: „*întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele*” apoi se va întoarce din nou spre Israel. Acest lucru se potrivește cu ce a spus Domnul nostru în Luca 21:24: „*Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor.*” Dumnezeu a condus totul în așa fel, și ne spune că atunci când Israelul este strâns, aceasta este clipa despre care a spus El „*Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*” Deci, este un plan de mântuire al Dumnezeului nostru care nu se învață undeva, ci care a fost descoperit de Dumnezeu. Deja fraților noștri de la început, le-a fost descoperit ceea ce trebuie să știm noi acum, la sfârșit. Fraților noștri din prima generație le-a fost descoperit tot ceea ce aparține planului de mântuire, până la desăvârșire. Și Pavel a scris în Efeseni 5:26-27 că Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru va înfățișa „*înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură ...*” Nici un proroc nu-I va înfățișa Biserica. El însuși Și-a vărsat sângele, a plătit prețul, El cheamă afară, El ni se descoperă, noi Îl urmăm pe El. Prorocii și bărbații lui Dumnezeu pot să arate calea, dar Domnul este Calea! Bărbații lui Dumnezeu pot vesti adevărul, dar Domnul este Adevărul. El este Cuvântul. Și la început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și apoi a locuit printre noi.

Hai-deți să ne gândim la Psalmul 110. Aș dori să citesc de aici primele versete, ca să vedem că în Vechiul Testament întreaga perioadă de timp a fost văzută dintr-o dată, chiar dacă erau acolo perioade de 2000 de ani. Fiți atenți: Ps. 110:1: „*Domnul a zis Domnului meu.*” Oricine are această traducere, poate să vadă că este scris „*DOMNUL a zis Domnului meu.*” Nu dorim să intrăm în amănunte, dar aici deja descoperirea din Vechiul Testament trece în Noul Testament. „*Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.*” Acest lucru nu s-a împlinit încă. De ce? Pentru că Hristos trebuie să domnească ca Împărat. Acum El este în Biserică. Să vă citesc acest lucru: 1 Cor. 15 – să vedeți cum a rânduit omul lui Dumnezeu cuvintele Scripturii, ca nu cumva cineva să creadă că Dumnezeu nu a făcut toate lucrurile. Dumnezeu a făcut totul, dar numai când sosește timpul Lui se împlinește ceea ce a făgăduit EL în

planul Său de mântuire. 1 Cor. 15:20: „*Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos.*” Această venire o așteptăm noi acum. Și trebuie să spunem foarte clar următorul lucru: fiecare venire a Domnului nostru este o arătare personală. Nu există nici o venire a Domnului sub formă de învățătură, sau ca o filozofie. Fiecare venire a Domnului, fie ca Mire ca să-Și ia acasă Mireasa, fie ca Fiu al omului când va sta pe scaunul de domnie al slavei Sale și toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui, sau când conform Apoc. 1:7-8 El vine și toți Îl vor vedea, chiar și cei ce L-au străpuns, sau când El va veni ca să domnească – sunt diferite venituri în legături diverse în planul de mântuire al Dumnezeuului nostru, care trebuie văzute în contextul corect – dar la fiecare venire Domnul se arată personal.

Am citit un tractat din orașul Gronau, în care sunt criticați oamenii care cred că răpirea va avea loc înaintea necazului cel mare. Și toate argumentele din acest tractat n-au de fapt nici un fundament. Ce să mai spunem? Nu este altceva decât o înțelegere greșită a Scripturii. Se spune aici că mai întâi soarele se va întuneca și atunci Domnul va veni pe nori cu mare putere și slavă. Dar acest lucru n-are nici o legătură cu venirea Domnului Isus Hristos ca Mire care-Și va lua acasă Mireasa, pentru ospățul de nuntă. Când ne va lua acasă, noi Îl vom întâlni pe nori, în văzduh. După cum este scris: mai întâi vor învia morții în Hristos, iar noi cei ce suntem în viață vom fi transformați, și împreună vom fi răpiți pe nori ca să-L întâlnim pe Domnul. Dar acesta încă nu este momentul când toți Îl vor vedea, chiar și cei ce L-au străpuns. Acest lucru urmează să se întâmple numai când se va descoperi El, când va coborî, cum este scris în prorocul Zaharia: „*își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge...*” Venirea despre care vorbește Apoc. 1 trebuie adusă în Zaharia. Vechiul Testament trebuie unit cu Noul Testament, și numai atunci primim un răspuns echilibrat, fără dispute. Ca să fiu sincer, disputele dovedesc că încă nu este descoperire. Trebuie doar luate cele două pilde din Vechiul Testament: Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, a fost răpit înainte ca peste pământul acesta să vină ceva. Până

și Noe a intrat în corabie înaintea potopului. Până și Lot a fost scos din Sodoma înaintea căderii focului. Și dacă Domnul nostru spune „tot așa va fi”, atunci va fi tot așa. Însă, așa cum am spus deja, trebuie luate Vechiul și Noul Testament împreună, și trebuie văzut în ce context au fost spuse lucrurile.

Revenind la 1 Cor. 15 de la v. 24, „*În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere.*” Vă rog fiți atenți: pe crucea de pe Golgota, Domnul nostru a biruit totul, dar atunci va veni nimicirea. Iar ceea ce va fi nimicit nu va mai exista niciodată. Deci, după biruința împotriva tuturor puterilor întunericului, va urma nimicirea. Și acestea vor fi aruncate în iazul de foc.

Să continuăm: „*...după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, „a pus totul sub picioarele Lui”. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.*” Ați citit cu toții? Ați fost atenți? Nu este scris „ca Tatăl să fie totul în toți”, ci „ca Dumnezeu să fie totul în toți”. Frați și surori, credeți-mă, este important să citim fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu așa cum este scris, să-l primim așa cum este scris, ca să ne poată fi descoperit. Uitați-vă, timp de patru mii de ani de la Adam la Hristos, nici un om nu i s-a adresat lui Dumnezeu ca „Tată ceresc”. Nimeni n-a vorbit vreodată despre un Fiu. De peste șase mii de ori, în tot Vechiul Testament, începând cu Gen. 2:4, în toată Scriptura scrie întotdeauna „Domnul Dumnezeu” – ELOHIM-YAHWEH (CEL VEȘNIC). Dar apoi Dumnezeu a dorit să facă o punte spre noi, a dorit să ne primească, a dorit să ne înfieze. Și vă rog, fiți atenți: Adam a fost un fiu creat al lui Dumnezeu. El n-a ieșit din natura lui Dumnezeu, ci a fost creat de Dumnezeu. Isus Hristos a ieșit din Dumnezeu: „*Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu.*” Așa cum toți fiii iasă din tatăl lor, tot așa Fiul a ieșit din Tatăl. Puteți citi Psalmul 2:7, 2 Sam. 7:14, 1 Cron. 17 – pretutindeni puteți citi, până la Psalmul 89: „*Eu îl voi face întâiul născut...*”

Dragi frați și surori, nu este permis să discutăm și să avem dispute despre Dumnezeu și despre descoperirile lui Dumnezeu. Acestea trebuie văzute în legătură cu planul de mântuire. De ce are Domnul nostru patru titluri de Fiu? Mat. 1:1 spune: „*Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.*” – în primul verset din Noul Testament, Domnul și Răscumpărătorul nostru este numit „*fiul lui David, fiul lui Avraam.*” De ce? Trebuie să ne întoarcem la Avraam: ce i-a făgăduit Dumnezeu lui Avraam? Trebuie să ne întoarcem la David: ce i-a făgăduit Dumnezeu lui David? Zidirea din Vechiul Testament până la împlinirea din Noul Testament este temelia pe care se descoperă și se împlinește tot ceea ce făgăduit Dumnezeu.

Apoi desigur, Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu. Ca Fiu al lui David, El este Împăratul: „*Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe.*” Ca Fiul omului EL este prorocul: „*Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine.*” Nu numai Deut. 18, ci și Fapte 3:22. Și apoi mai este scris: „*Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicuit cu desăvârșire din mijlocul norodului.*”

Apoi, ca Fiu al lui Dumnezeu, este Răscumpărătorul. Dar când toate aceste sarcini vor fi realizate, iar noi, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu vom fi desăvârșiți și schimbați în chipul Lui, și ne vom arăta înaintea Scaunului de domnie, atunci nimeni nu va mai trebui să spună ceva Fiului, și nimeni nu va mai trebui să se roage Tatălui. Atunci totul se va încheia, și Dumnezeu va fi totul în toți, iar noi vom fi cu El pentru totdeauna. Și atunci se va împlini Apoc. 21: „*Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.*” Acest lucru se referă la noi, ca Biserică. Este important să-L vedem pe Domnul nostru în toate aceste legături diferite din planul de mântuire. De exemplu dacă scrie și în Psalmul 110:1: „*Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale*” puteți citi în Fapte că atunci când Ștefan L-a văzut pe Domnul la dreapta, nu L-a văzut ca Fiu al lui Dumnezeu, nici ca Fiu al lui David, nici ca Fiu al lui Avraam, ci ca Fiu al omului. „*Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.*” De ce? Dacă citim în Apoc. 1, ca Fiu al omului El umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice. Perioada în care trăim noi este perioada profetică. Dar, conform Cuvântului, în același timp El este Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedec. Când Domnul

nostru i S-a arătat lui Avraam, ca Melhisedec, în Gen. 14, venind la el cu pâine și vin, încă nu avea „tată, mamă, spiță de neam, nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții”. Evrei 7:1. Și în punctul acesta nu este suficient să citim Gen. 14. Scofield, un renumit traducător al Bibliei, scrie în nota lui de subsol „Melhisedec era un împărat necunoscut în regiunea aceea”. Trebuie să vă închipuiți lucrul acesta. Deci, totul este descoperire. Melhisedec nu este un împărat necunoscut, ci este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Și noi vedem cât de minunat a călăuzit Dumnezeu totul. Fiți cinstiți: dacă nu facem legătura între Evrei 7 și Gen. 14, ci interpretăm... Să se termine cu interpretările și să se meargă din verset în verset, și Scriptura să fie valabilă! Vechiul Testament în concordanță nu Noul Testament!

Deci Domnul nostru va domni ca Împărat. După ospățul de nuntă El se întoarce cu ai Săi, și noi vom domni cu El o mie de ani. Și în această mie de ani, Dumnezeu va avea ultimul cuvânt. Și ceea ce nu se va împlini încă în această mie de ani, va deveni realitate la sfârșit, când Dușmanul vrea să-și mai arate odată puterea lui, pentru ultima dată. Apoc. 20 – când Dușmanul va mai fi dezlegat odată, la sfârșitul miei de ani, atunci se va descoperi cine a biruit, și care este locul Satanei și al puterilor lui. Atunci aceștia vor fi aruncați în iazul de foc care arde cu pucioasă. Și nu vom mai auzi nimic despre ei, niciodată, în întreaga veșnicie.

Frați și surori, Dumnezeu face toate lucrurile noi. Și înainte să vină cerul și pământul cel nou, El dorește să facă totul nou în mine și în tine. Noi putem doar să vestim Cuvântul lui Dumnezeu, iar cei care-l cred, trăiesc lucrarea supranaturală a Duhului lui Dumnezeu. Credeți-mă, Domnul nu vorbește intelectului nostru, ci El ne vorbește prin Cuvântul Său cel sfânt, și ne descoperă voia Lui cea sfântă. Iar în clipa când primim legătura cu Dumnezeu, când El ne poate vorbi în mod direct, când nu mai spunem „Păi asta a spus-o Pavel, și asta a spus-o Petru”, ci „Dumnezeu ne spune aceste lucruri prin Cuvântul Său”, atunci totul se va schimba.

Nu vreau să critic, dar uitați-vă în jurul vostru, în biserici și în culte. Se pare că femeile se simt jignite pentru că Pavel a spus „*Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere.*” Nici eu nu văd vreun motiv pentru care ea să facă lucrul acesta. Ar fi putut Dumnezeu să-i dea unei femei ceva mai bun

decât întreaga responsabilitate pentru familie? Fiecare femeie ocupată cu familia, are de lucru suficient, și nu mai trebuie să se ocupe de politică sau religie. Dar oamenii se simt jigniți pentru că Biblia vorbește astfel. Apropo, sunt sigur că ați citit cu toții: predicatorul penticostal din Suedia, care a predicat împotriva homosexualității, a făcut deja șase luni de închisoare. Nu mai are voie să mai predice împotriva homosexualității, cu toate că în Biblie este scris astfel. Pentru oameni aceasta este o insultă. Și acest om stă în închisoare pentru că a predicat și a citat Romani 1.

Frați și surori, Îi putem mulțumi lui Dumnezeu că până acum putem vesti liberi Cuvântul. Dar nu va rămâne așa până la sfârșit. O vom trăi și noi: presiunea va veni. Nu dorim să grăbim aceasta, dar lucrul acesta este sigur deja azi: noi nu-L vom tăgădui pe Domnul nostru. Noi Îl vom mărturisi! De ce? Pentru că El ni s-a descoperit și ne-a dăruit viață veșnică prin harul Său, ne-a dăruit legătura cu El și noi am putut să trecem de la moarte la viață.

Și fiți cinstiți, cine așteaptă azi răpirea? Toți vorbesc despre vremea sfârșitului. Până și Israelul îl includ în programele lor. Și după aceea se întâmplă că astfel de oameni spun: „Noi trebuie să ne întoarcem la rădăcinile noastre.” Apoi este scris cu litere groase: „Rădăcinile noastre sunt iudaice.” Nu! Nu este corect. Noi am ieșit dintr-o rădăcină despre care tocmai am citit. Și noi nu mergem la Ierusalim ca să fim mântuiți. Ierusalimul nostru este sus, el este mama noastră. Așa scrie Pavel în epistola către Galateni. Și când citești după aceea că se face referire la Isaia 2, „*Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului.*” Eu vă întreb azi, în prezența lui Dumnezeu, ce am predicat noi aici? Ceea ce vine de la Roma, sau Cuvântul care a ieșit din Ierusalim, din Sion, atunci când a avut loc turnarea Duhului Sfânt și când primele mii de oameni s-au adunat să asculte Cuvântul Domnului, să devină credincioși și să fie botezați? Mulți merg la Ierusalim, și de acolo dau mai departe mesajul lor propriu, cunoștința lor proprie. Dumnezeu ne-a dăruit harul să fim aduși înapoi la început, să credem cu adevărat numai ce spune Scriptura, pe baza a cel puțin două sau trei mărturii. De multe ori am spus: Dușmanul poate să ia un verset, și să spună „este scris, este scris.” Amintiți-vă de cele trei ispitiri ale Domnului nostru. Dușmanul a venit și a spus „Este scris” dar Domnul nostru a spus „De asemenea

este scris”. Și Dușmanul a venit iarăși și a spus „Este scris”. Dușmanul folosește Scriptura pentru a-i face pe oameni să cadă. Domnul Își folosește Cuvântul ca să ne scoată din rătăcire, și să ne călăuzească în adevăr. Și de aceea este scris: „*veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.*” Deci, înapoi la vestirea adevărată și clară, așa cum a fost la început: un singur Dumnezeu din veșnicie în veșnicie. Niciodată n-au existat mai mulți, și nici nu vor exista. El este Dumnezeu, și nimeni altul. Și acest Dumnezeu este Mântuitor, Împărat, Vindecător, Răscumpărător, Judecător. El se descoperă în multiple feluri. Îl vedem în acest fel deja din Vechiul Testament, ca Îngerul legământului din Stâlpul de foc și nor, vedem vizibile descoperirile Dumnezeului nevăzut în tot Vechiul Testament. Iar prorocii L-au văzut pe Dumnezeul nevăzut stând vizibil pe scaunul de domnie. Cel nevăzut, care este Duh, și pe care nici un om nu-L poate vedea, Care locuiește într-o lumină la care nimeni nu are acces, S-a descoperit vizibil, stând pe scaunul de domnie. Puteți citi în Isaia 6: Isaia L-a văzut pe Domnul pe scaunul de domnie, iar cetele cerești Îl înconjurau. Prorocul Ezechiel, în cap. 1, L-a văzut pe Domnul stând pe scaunul de domnie – nu în veșnicie, ca Duh în plinătatea de Duh, lumină și viață, ci L-a văzut în descoperirea Lui, în care a vorbit oamenilor, și mai ales prorocilor. Și taina cea mare este că cel ce a umblat în grădina Edenului, și care l-a făcut pe Adam după chipul Său, a devenit om, născut în lumea aceasta, învelit în scutece, ca mine și ca tine, ca să ne răscumpere pe mine și pe tine, ca să-Și verse sângele și să ne aducă înapoi în relația de fii, ca să fim schimbați în chipul Său, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, care nu ne vom mai aminti niciodată că am fost despărțiți de Dumnezeu, că am fost pierduți. Căderea a fost reparată, totul a fost plătit. Atunci noi vom fi cu Domnul pentru totdeauna.

Haideți să facem un rezumat. Acum este vorba ca Biserica adevărată a Dumnezeului celui viu să se întoarcă la Cuvântul adevărat, la credința dată sfinților odată pentru totdeauna – un Domn, o credință, un botez. Și acest lucru l-am spus de multe ori: Petru a fost prezent atunci când Domnul nostru a vorbit textul din Matei 28: „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.*” Petru a fost acolo când Domnul nostru s-a descoperit celor 11 în Marcu 16, când le-a dat marea trimitere și a spus: „*Duceți-*

vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.” Petru a fost de față când Domnul nostru, după ce a vorbit celor doi ucenici în drumul spre Emaus, a spus „să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.” Petru a fost de față când Cel înviat a spus în Ioan 20:21: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” După aceste vorbe, a suflat peste ei, și le-a zis: „Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute.” Dacă cineva scoate un verset din context, atunci poate provoca mari distrugerii cu acesta, ducându-i pe oameni în rătăcire. Nicăieri nu s-a făcut atât înșelătorie câtă s-a făcut în religie și înșelătoria cea mai bună are loc atunci când Dușmanul folosește versete răstălmăcite, răsucite, și în felul acesta îi duce cel mai bine în rătăcire, pe oameni. Ascultați încă odată: în ziua Cincizecimii, după turnarea Duhului Sfânt care fost făgăduită în Vechiul Testament în prorocul Ioel – „În zilele de pe urmă, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură” – iar Petru spune „aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel”, atunci a fost întemeiată Biserica răscumpărată. Trebuia ținută prima predică. Petru, PLIN DE DUHUL SFÂNT, a spus: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre...” Așa au predicat apostolii iertarea păcatelor, și așa au trăit oamenii iertarea păcatelor. Credința vine în urma auzirii, nu printr-un act religios; credința vine prin auzire. Pentru că prin predicare oamenii sunt aduși în legătură cu Dumnezeu. Mai întâi Duhul lui Dumnezeu lucrează pocăința, apoi omul privește prin credință la Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatele și fărădelegile noastre, peste noi vine părerea de rău, pocăința, lacrimile curg și noi spunem: „Doamne iubit, mi-am trăit viața fără tine, în necredință, în neascultare, în fărădelegi, în păcate...” Și noi venim la Domnul și primim iertare prin sângele Mielului. Urmează apoi confirmarea iertării, prin faptul că noi ne punem voia noastră în voia lui Dumnezeu și împlinim toată dreptatea, și suntem botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Acesta este Numele de legământ nou testamentar. Iar Numele Tatălui este, desigur, Numele Fiului. Pentru a întări acest lucru am putea citi mai mult de 20 de versete, mai ales din evanghelia lui Ioan, până la Evrei 1:4, unde spune că Răscumpărătorul

nostru a moștenit un Nume. Dacă înțelegem ce este cuprins în acest Nume sfânt de legământ nou testamentar, și anume că la sfârșit toți dușmanii Îi vor fi făcuți așternut picioarelor Lui, și orice limbă va mărturisi spre slava lui Dumnezeu Tatăl că Isus Hristos este Domnul...

Frați și surori, haideți s-o spunem pe scurt: prin slujba fratelui Branham, așa cum nu s-a mai pomenit în lumea întreagă de două mii de ani, el nu numai că a predicat învățătura celor 12 apostoli, evanghelia deplină, ci a și trăit-o – și acest lucru deosebește slujba lui de a multora. Mulți pot să pretindă că au evanghelia deplină, și de fapt nu este așa. Să ne fie dăruit ca noi să avem evanghelia deplină, într-o măsură deplină, și să se descopere tot ce a fost răscumpărat pentru noi pe Golgota, și care ne aparține. Nu ne va da Dumnezeu totul împreună cu El? Este adevărat ce scrie în Efeseni 1, că Dumnezeu „*ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos*”? El ne-a binecuvântat deja în Isus Hristos, Domnul nostru.

Haideți să credem, să așteptăm mai mult, chiar din prima zi a acestui an. Să nu intrăm cu vechile probleme în noul an, ci să-L rugăm pe Dumnezeu din toată inima, să ne punem încrederea în El. El va face totul bine. El nu va permite niciodată mai mult decât putem noi să ducem. Și căile noastre trec prin necazuri pământești, dar ținta este la Domnul. Pentru necredincioși este ușor pe pământ. Credincioșii sunt ținta Dușmanului. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Mulțumiri lui Dumnezeu pentru Cuvântul Său, pentru harul Său, pentru sângele Mielului. Și așa cum este scris în 1 Ioan 5:8 „*Și trei sunt care mărturisesc: Duhul, apa și sângele, și acești trei sunt una în mărturisirea lor.*” Noi ne așezăm deplin sub sânge, sub Cuvânt și sub călăuzirea Duhului Sfânt, și în prima zi a acestui an spunem „*Facă-se voia Ta, pe pământ, precum în cer. Voia Ta să se facă în viața mea, în viața Bisericii. Voia Ta să se facă prin noi.*” Și veți vedea că Dumnezeu va încununa anul acesta cu bunătate și îndurare. Eu aștept lucruri mari de la Dumnezeu pentru că știu că are mai mult pentru noi, și ne va dăruir prin harul Său. Fiți îmbărbătați, fiți întăriți, Domnul a dat făgăduințele și EL veghează asupra noastră, cei care le credem, ca să le împlinească. Laudă, mulțumire, cinste și slavă Domnului, Dumnezeul nostru, din veșnicie în veșnicie, pentru că „*ne-a cercetat Soarele care răsare din*

înălțime". Dumnezeu ne-a vorbit în mod direct, prin Cuvântul Său, și ni l-a descoperit prin Duhul Său. Noi nu mai avem nevoie de meditații. Nu un frate îl învață pe celălalt, ci după cum este scris, toți vor fi învățați de Dumnezeu.

În încheiere fac observația că în urmă cu mulți ani se putea vedea că după adunare întotdeauna în curte erau grupuri mici, și era câte ceva care dorea să mai predice un pic. Toate acestea nu mai sunt. Toți sunt învățați de Dumnezeu, toți au primit descoperire, și nimeni nu se mai gândește că știe mai mult decât alt frate sau altă soră. Nu, noi toți știm ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu prin harul Său. Fie ca din prima zi a noului an, să ne rugăm unii pentru alții, să fim aici unii pentru alții, și să ne încredem în Domnul, fiind convinși că El va face totul bine. Așa cum am auzit în Cuvântul de introducere, El poate să dăruiască și să facă mai mult decât putem noi să cerem. Și El o va face. Sfârșitul va fi mai minunat decât începutul. Și astfel Îi mulțumim lui Dumnezeu căci totul este în mâinile Lui, și El va face toate lucrurile bine. Binecuvântat și laudat să fie Numele Lui cel sfânt. Aleluia. Amin. Ne ridicăm și cântăm cântarea „Așa cum sunt”. [...]

Ne aplecăm capetele pentru rugăciune... Eu mă întreb dacă-i avem pe inimă într-un mod deosebit pe tineri. Mulți au crescut în familii credincioase... Ei au dorința să experimenteze harul lui Dumnezeu. Dar poate că încă nu au avut această experiență personală de mântuire. Și se poate întâmpla ca într-o zi experiențele părinților să nu mai fie îndeajuns. Noi avem nevoie personal de aceste experiențe cu Dumnezeu. Nimeni să nu se simtă obligat. Dar mi-ar place foarte mult dacă acum, în prima zi a anului, i-am dedica Domnului pe tinerii noștri, ca Dumnezeu să poată să lucreze după dorința Sa cu fiecare. Eu nu vreau să mă refer la mine – am spus-o ieri seară: de la vârsta de 12 ani, am citit zilnic Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru mine a fost ceva minunat, ceva foarte deosebit, să citesc Cuvântul lui Dumnezeu din copilărie. Dar a venit apoi ziua în care a lucrat Duhul lui Dumnezeu, și am plâns amarnic. M-am văzut pierdut, m-am văzut condamnat, despărțit de Dumnezeu. Și m-am pocăit, și l-am rugat pe Domnul să mă mântuiască și să mă ierte. Apoi, după rugăciune, și după ce am plâns și am crezut, a venit siguranța: „Te-am primit, ești al Meu.” Așa cum este scris: „*Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.*”

Am dori ca toți tinerii să fie dedicați Domnului. La început noi am dedicat Domnului copilașii. Este bine așa. Nu știu dacă am mai dedicat vreodată atâția copilași, cum am făcut-o în dimineața aceasta. Astăzi, la sfârșitul acestei adunări, dorim să dedicăm Domnului toți tinerii, într-un mod deosebit. Viața voastră este în mâinile lui Dumnezeu. Dedicăți-o Lui, ca El să vă poată binecuvânta, și să deveniți conștienți că El este cu adevărat cu voi în fiecare împrejurare, și că voi puteți privi în sus, spre El, și puteți conta pe ajutorul Lui.

Aș dori să le rog pe surorile noastre să ne cânte o cântare, și îi rugăm pe tineri ca în timpul cântării să vină în față. Nu vă fie rușine. Nu vă fie rușine. Veniți în față și ne vom ruga împreună cu voi, și pentru voi, și Domnul vă va binecuvânta. Vă rog. [...]

Mulțumesc frumos. Aici sunt tineri din toate națiunile. Nu va fi posibil să traducem în toate limbile... Voi ați auzit chemarea. Eu m-am bucurat îndeosebi pentru tinerii aceștia din Italia care sunt pentru prima dată în mijlocul nostru. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Noi toți dorim să credem împreună, să primim împreună și să mulțumim lui Dumnezeu împreună. Mai este încă valabil ce spunea Domnul, și anume că El nu va scoate afară pe cei ce vin la El. Domnul primește, iartă, binecuvântează. Acum să credem împreună și să ne rugăm.

Credinciosul Domn și Dumnezeu, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău, pentru Duhului Sfânt. Atinge acum inima fiecărui tânăr. Dăruiește har, dăruiește iertare, descoperă-te, Doamne, astfel încât astăzi să fie ziua... astăzi dacă auziți glasul Lui. Astăzi dorim să venim la Tine. Primește-ne și primește-i, din toate limbile și națiunile. Primește Tu, Doamne, și binecuvântează tinerii noștri într-un mod deosebit. Viețile lor să-ți fie dedicate Ție, pentru timp și eternitate. Încununează-i cu har și îndurare, și cu mila Ta. Fii cu ei. Aleluia. Aleluia. Aleluia.

Haideți să ne rugăm împreună, și să lăudăm pe Domnul. Mai întâi cântăm „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul.” [...]

Aleluia. Lăudați pe Domnul. Haideți să ne rugăm împreună.

Iubite Domn, acum în această primă zi a anului nou, ne ridicăm împreună glasurile ca să-Ți mulțumim. Fie că este vorba de ultimul an, sau ultimii 20, 30, 40, 50, 60 sau chiar mai mulți, noi Îți mulțumim pentru fiecare suflet pe care l-ai mântuit, pentru fiecare bolnav pe care l-ai vindecat, pentru fiecare frate, pentru fiecare soră, căroră te-ai

descoperit. Doamne iubit, aceasta este ziua pe care ai făcut-o Tu, este ziua noastră, este ziua mea, este ziua ta. Aleluia. Să ne bucurăm și să aducem cinstea Domnului. Aleluia.

Prezența lui Dumnezeu este aici. Noi am primit făgăduința care spune că Domnul este prezent acolo unde Și-a pus Numele Său, ca să binecuvânteze, să mântuiască, să vindece, să ierte, și să-Și descopere puterea și slava. Eu cred, și știu că El a făcut-o. Lăudat și slăvit să fie Domnul, Dumnezeu nostru, acum și în vecii vecilor. Și tot poporul să spună „Aleluia”. Amin. Amin. Așa să fie, și așa este, fiindcă Dumnezeu a spus-o. Lăudat și slăvit să fie Domnul nostru, din veșnicie în veșnicie. Aleluia.

